ÎNTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Nicolae LUPESCU

„ÎNTRE ECHIPELE ROMÂNIEI ŞI UNGARIEI A EXISTAT UN DECALAJ DE ŞANSĂ"

— Ţi-ai revenit după Belgrad ?

— Încă nu ! Miercurea trecută am resimţit cea mai adîncă tristeţe din viaţa mea de fotbalist.

— Care dintre cele trei partide cu Ungaria ţi s-a părut cea mai grea ?

— Cea de la Bucureşti.

— Cît a contat accidentarea lui Dembrovschi şi Deleanu în jocul de baraj ?

— Foarte mult. Cu ei în formaţie pînă la sfîrşit, ar fi fost cu totul altceva.

— Ai văzut bine faza cînd Neagu a avut neşansa să rateze o mare ocazie ?

— Am văzut cum mingea s-a dus la un stînt de metru de poarta goală. Atunci mi-am zis că avem o neşansă îngrozitoare. Neagu a fost extraordinar în faza aceea. Nici un alt jucător n-ar fi sărit ca un nebun după minge într-o situaţie aşa de riscantă. Rothermel ar fi putut să-i rupă în două.

— În general, stilul de luptă al celor două echipe a fost sportiv, nu ?

— Da, foarte corect. Totuşi, nu mi-au plăcut două atitudini ale adversarilor noştri. În partida de la Bucureşti au tras de timp, au recurs la procedee antijoc (noi n-am făcut aşa ceva la Budapesta), iar la Belgrad, au revenit pe teren, la repriza a doua, la vreo cinci minute după convocarea arbitrilor, făcîndu-ne să-i aşteptăm. Cred că s-a exagerat, amintindu-ni-se foarte mult despre sportivitate de la un timp încoace. Numiţi un singur meci în care echipa României n-a fost fair-play pe teren propriu, în ultimii ani.

— Eşti afectat de arbitraje ?

— După mine, Smith, Tschenscher şi Christos Mihas, toţi au fost incorecţi. În meciul al doilea, sîntem sancţionaţi cu lovitură de la 11 m, pentru că eu alunec, mă dezechilibrez, iar mingea îmi trece peste picior şi peste mînă, fără s-o ating intenţionat. În schimb, la Belgrad, Pancsics opreşte cu mîna în careu şi degajează balonul trimis de Domide către Neagu, aflat singur în faţa porţii. Şi domnul Mihas n-a văzut, pentru că se afla la mare distanţă. Am observat că arbitrul grec venea în careul nostru ori de cîte ori atăcau adversarii, dar se oprea pe la centrul terenului de fiecare dată cînd intram noi în spaţiul lor de pedeapsă

— De ce n-aţi alergat şi nu v-aţi bătut la Bucureşti cum aţi făcut-o peste trei zile ?

— Nu ştiu. Nu-mi explic.

— Emoţii, teamă ?

— Nici unul dintre noi n-a avut emoţii şi n-a simţit teamă.

— Ai remarcat, probabil, că toate cele cinci goluri pe care le-am primit în meciurile cu echipa Ungariei au fost înscrise de pe flancul stîng al apărării noastre. De ce ?

— Cred că Dinu şi Deleanu ar fi trebuit să fie puţin mai atenţi. Să anticipeze manevrele. Adversarii au sesizat că acolo se anticipează mai puţin.

— Între echipele României şi Ungariei mai există, în prezent, vreun decalaj de valoare ?

— Există un decalaj de şansă. În plus, în cazuri de accidentări, Illovszky găseşte mai uşor înlocuitori decît Angelo Niculescu. Are de unde alege.

— Ce-aţi făcut după terminarea partidei de la Belgrad ?

— Ne-am dus la hotel. Am încercat să mîncăm, n-am putut. Să discutăm, n-am putut. Să ne plimbăm, n-am putut. Să dormim, n-am putut. Aşa, cu ochii în lacrimi, am mai zis noi ceie o vorbă-două, despre cum e viaţa, despre cum e fotbalul, şi cam atît. Angelo ne-a spus să ne ţinem capul sus, iar tovarăşii Anghel Alexe şi Mircea Angelescu ne-au felicitat pentru felul cum am luptat şi în acest meci.

— Vreo explozie de nervi între voi, ceva ?

— Nimic. Am trăit împreună atîtea zile fericite, încît putem suporta şi cîte o amărăciune ca asta. Să pierzi un meci de campionat, ori o finală de cupă naţională în minutul 88, mai treacă-meargă. Dar un asemenea meci !... Totuşi, prietenia dintre noi rezistă la orice

— Ţi se pare că echipa naţională trăieşte un moment greu ?

— Nu. Mi-a plăcut foarte mult aproape tot ce-au scris ziarele şi revistele după epilog. Dacă n-am fi luptat la Belgrad, am fi meritat sancţiunile presei. Dar n-a fost aşa. Lumea a văzut că ne-am dat sufletul acolo, pe teren, şi că, una peste alta, am fost mai buni în partida de baraj. Drama însă se petrecuse la Bucureşti. După atîţia ani de fotbal am învăţat, printre altele, un lucru. Nu totdeauna cel mai bun cîştigă. Şi-n viaţă se întîmplă, de altfel, tot aşa. Asta e una dintre cele mai mari surse de dramatism ale jocului de fotbal.

— Ai 31 de ani şi, după cîte ştiu, la încheierea acestui sezon, te vei retrage din echipa naţională şi vei pleca să joci un an-doi, în străinătate, fiindcă eşti solicitat.

— Da, a venit vremea să mă retrag. Nu e plăcut să ajungi înaintea acestui pas, dar el trebuie făcut.

— Ciudat cum ai devenit abia aproape de sfîrşitul carierei un nume principal în cel mai prolific unsprezece tricolor din cîte am avut vreodată !...

— Am intrat în naţională abia în meciurile amicale internaţionale dinaintea Campionatului mondial ediţia '70. La 28 de ani. Pînă atunci mai jucasem o singură dată, în 1967, cu Italia, la Bucureşti (0—1). Dacă la Rapid n-aş fi fost obligat de împrejurări să joc fundaş lateral, aş fi pătruns mai devreme în echipa României. Deoarece postul de fundaş central s-a dovedit incomparabil mai adecvat posibilităţilor mele.

— Integrarea într-o reprezentativă constituită intim, cum era naţionala noastră în 1970, ţi-a fost uşoară ?

— Cei ce-au venit la această echipă, pe lîngă talent şi calităţi fotbalistice, cu seriozitate, au fost imediat acceptaţi, ajutaţi şi asimilaţi. Nu dau exemplul meu, dar voi aminti de Iordănescu. Jucător foarte bun, dar în acelaşi timp băiat fin, respectuos, manierat, muncitor. Toţi l-am îndrăgit şi l-am sprijinit. Astfel se explică încadrarea lui atît de rapidă.

— De ce crezi în rezistenţa acestui grup care este, în prezent, echipa noastră naţională ?

— Fiindcă prietenia dintre oamenii lui este mai profundă decît cea presupusă a oricărei echipe de club. Şi fiindcă relaţia dintre personalităţi şi echipa propriu-zisă a devenit, pe parcurs, ideală.

— Adică echipa s-a impus în faţa personalităţilor ei ?

— Aşa e. Dumitru, Radu Nunweiller, Dinu, Lucescu şi Dobrin, de pildă, se consideră în slujba echipei. Dobrin e cazul cel mai tipic. Acest mare jucător, acest individualist greu de înregimentat, a terminat prin a se supune. Ce superbă a fost dăruirea lui în meciul de la Belgrad ! A făcut, acolo, tot ce i-au cerut antrenorul şi echipa, trudind cum poate n-a mai trudit niciodată.

— Ai avea ceva de spus, acum, în ceasul retragerii, celor ce vor intra în perioada imediat următoare în echipa naţională ?

— Jucătorii care vor veni în jurul nucleului acesta solid, format din fotbalişti buni, încă tineri şi foarte experimentaţi, vor trebui să se considere purtătorii unei ştafete. Să continue, alături de cei vechi, atitudinea de seriozitate, de generozitate şi de modestie în faţa echipei. Să apere şi, în nici un caz, să nu vicieze climatul echipei naţionale. Să aibă sentimentul de continuatori ai unor realizări sportive, pentru care noi am muncit enorm în ultimii ani. Este necesar ca toate acumulările echipei de fotbal a României să devină tradiţie, iar noii veniţi să se conţopească imediat cu ea.

— Ce operaţiuni crezi că ar necesita echipa noastră naţională în vederea sezonului din toamnă, cînd va începe o nouă ediţie a preliminariilor campionatului mondial ?

— Pînă la toamnă, decepţia actuală va trece. Şi jucătorii şi lumea vor uita. Echipa naţională există. Construcţia e bună şi va trebui numai, din cînd în cînd, reamenajată, împrospătată. Lent, pe măsura necesităţilor, în conformitate cu legile evoluţiei. Să nu vină cineva şi să spună că trebuie început de la capăt.

— Regreţi, probabil, mult că nu ţi-ai încheiat cariera de internaţional la turneul final al Campionatului european. Cum priveşti acest sfîrşit ?

— Am pierdut multe prin necalificare. Dar pierderea unui meci, în condiţiile cunoscute, nu este decît o înfrîngere sportivă. Nu înseamnă, nicidecum, o nenorocire. Aceasta e concepţia despre sport a celor puternici şi avem dreptul şi obligaţia să ne-o însuşim şi noi. Prea ne depărtasem de ea la un moment dat.

— Subtextul răspunsului tău conţine ideea că opinia publică sportivă va trebui să devină sensibilă nu la rezultat, în primul rînd, ci la calitatea spectacolului, la încrîncenarea luptei, la abnegaţia şi fervoarea jucătorilor.

— Sper că publicul nostru va ajunge aici. M-a impresionat extraordinar faptul că în ultimele minute ale meciului Anglia — R.F. a Germaniei, tribunele stadionului Wembley cîntau, deşi rezultatul era 3—1 pentru oaspeţi. Echipa lui Ramsey suferea acasă una dintre puţinele înfrîngeri din istoria fotbalului englez, iar publicul intona acele melodii de templu, auzite şi în caz de victorie. În timpul partidei de la 14 mai, cînd echipa noastră a avut, într-adevăr, o zi neagră, publicul de la „23 August" îşi pierduse căldura. Echipa naţională a României nu merită o afecţiune fluctuantă. Este echipa care trebuie iubită cel mai mult, incomparabil mai mult decît orice echipă de club. Abia la Belgrad am avut, din nou, o galerie entuziastă, asemănătoare cu aceea de la meciul cu Cehoslovacia, din toamna trecută. Trei mii de români şi cîteva mii de spectatori iugoslavi ne-au susţinut cu pasiune neistovită. Sînt convins că românii îşi iubesc mult echipa naţională de fotbal, dar nu ştiu să se manifeste totdeauna.

— Cum te vei despărţi de tricolori ?

— Simplu, bărbăteşte. Dar am vorbit cu Mircea Lucescu, ca, din doi în doi ani, să ne întîlnim în fiecare primăvară. Noi cei care am făcut parte în ultimii ani din echipa naţională. Să ne revedem şi să stăm cîteva ceasuri de vorbă. Chiar dacă viaţa ne va împrăştia la mari distanţe.

— Dar de Angelo Niculescu ?

— Cu următoarea mărturisire : Cred că nici un alt antrenor n-ar fi reuşit să ridice echipa naţională a României, atît cît a făcut-o el !

Romulus BĂLĂBAN

PRIM PLAN

GYÖRFI

Rapidul extrem stînga al stegarilor braşoveni este mai mult decît un sprinter al fotbalului nostru. Györfi rămîne, de fapt, o problemă. (Acesta e şi motivul pentru care transfocatorul rubricii „Prim-plan" îşi îndreaptă privirile asupra lui).

Györfi — iertaţi-mi paradoxul ! — a fost considerat un mare jucător mai ales cînd n-a jucat. Ori de cîte ori un Lucescu, un Iordănescu, un Petreanu sau un Both au făcut un joc mai slab în echipa A sau la **olimpici,** numele lui Györfi a fost pomenit cu mult regret, el fiind întotdeauna, „după meci", omul care „a lipsit enorm echipei".

Györfi a fost întotdeauna expresia dorului tribunei, care a văzut în el omul capabil să se catapulteze spre poartă, rezolvînd în linie dreaptă, dintr-un foc, ceea ce jocul insistent combinativ nu putea face. Györfi reprezintă, dacă vreţi, şi dorul tribunei după „extrema de pe timpuri", care asigura — în stilul lui Bindea sau Pîrcălab — o bună parte din necesarul ofensiv al echipei.

La Steagul roşu, Györfi a fost şi este omul pentru care o echipă întreagă a lucrat şi lucrează în vederea sprintului final, aşa cum Schwartz, interul Ripensiei, a lucrat cu consecvenţă pentru Dobay. Din păcate, astăzi, cînd competiţia internaţională solicită „din miercuri în miercuri", la loturi nu există posibilitatea variantelor speciale, pentru înglobarea cazurilor speciale. Dacă ne gîndim că Dobrin însuşi a constituit o problemă specială, nu trebuie să ne mire faptul că, la 29 de ani, Györfi rămîne doar o soluţie de expedient. Angelo Niculescu nu l-a văzut încadrabil într-un sistem de joc. Gil Mărdărescu l-a preferat pe Kallo, adică a mizat mai mult pe un jucător înzestrat şi cu simţul combinaţiei răbdătoare. În sfîrşit, Ola a confirmat această rezervă, sacrificîndu-l (e adevărat, nu complet) în favoarea lui Marcu, cedîndu-i acestuia tricoul cu nr. 11, adică tricoul pe care braşoveanul l-a purtat întotdeauna.

Nichi Dumitriu spunea odată : **„Györfi devine o extremă de valoare numai dacă îi trimiţi milimetric mingea în poziţie de start. Orice deviere, fie şi numai de un grad, compromite faza".**

Györfi este un jucător remarcabil prin viteză şi explozie. Dar, această prea mare spontaneitate face ca vîrtejul acţiunilor sale, deseori aplaudate, să forţeze ritmuri greu accesibile partenerilor şi chiar lui însuşi.

Fotbalul rămîne, în primul rînd, o reacţie în lanţ. În meciul cu danezii au lipsit tocmai aceste reacţii. În acest meci Györfi n-a

fost printre cei mai slabi. Am considerat, însă, util să pun transfocatorul pe extremul stînga braşovean numai şi numai pentru că are vreo opt ani mai mult decît Marcu. Şi poate că Marcu (sau nu numai Marcu) va medita asupra „cazului Györfi", acest veritabil coborîtor pe pantele Postăvarului.

Fotbalul a fost şi rămîne un mare joc de echipă, chiar şi pentru campionii... slalomului...

Ioan CHIRILĂ